

BÖLÜM 10

İmanla Doğru Çıkarılan İnsan

Tek Tanrı'nın her yanda her kuşakta günahlıyı doğru çıkarma yöntemi de tektir. İsa Mesih'e imanla gerçekleşen doğruluk, Tanrı'nın günahlı insanla ilgili kendine özgü eylemidir. İnsan kisisel eylemleriyle buna hiçbir katkıda bulunamaz. Bulunmaya kalkışırsa sendeleyip düşer ve o düşüş korkunç olur (bkz. Luka 6:46-49). İman etmeyen İsraililer'in düşüşü böyle anlatılır. Geçici bir süre için verilen ruhsal yasaya (bkz. Galatyalılar 3:23-25) sınıksız sarıldılar, Tanrı'nın her çağda günahlıyı Kurtarıcı'ya imanla doğru kıldığını kavramaya yanaşmadılar (10:3,4). İsraililer olsun, başka din bağlıları olsun aralıksız çaba ve uğraştalar. Kutsal Tanrı'ya nasıl kabul edilebilirim? Bu kovalayış onları bir din görevinden başka göreve dürter ama hiçbir zaman Tanrı'ca doğru kıldıklarını bilemezler; çünkü doğruluk somut bilgiye, Tanrı katında alçalmaya dayanır: "Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar" (Matta 5:6) der Mesih. Hiçbir günahlı din icaplarıyla kirli yüreğini temizleyemez. Bu güvenli bilgi sadece Mesih'in kurtarmalığına imanla, Kutsal Ruh'un sağladığı etkinlikle kavranabilir (8:16). Tanrı'nın günahlıyı doğruluğa erdirdiğini bilmeksizin kendi doğruluğunu çatmaya çabalayanlar çoktur. İsrail insan ve başka herkes (10:3a).. Dökme suyla değirmen dönmez. "Sonsuz yaşamınız olduğunu bilirsiniz diye Tanrı'nın Oğlu'nun adına iman eden sizlere bunları yazdım" (1.Yuhanna 5:13).

Günahlının kutsal Tanrı karşısında salt imanla doğruluğa eriştiğini kabul etmemek bilgisizlikle atbaşı beraber gider. Dikkat edilsin terazinin bir gözünde Tanrı'nın doğruluğu öbür gözünde ise günahlının üretmeye didindiği kişisel doğruluklar.. Sonuç ne? Tanrı'nın doğruluğu sürekli ağır basmakta, insanınkiyse tüyden hafif gelmekte. Günahlı ademoğlu hep borçlu. Tanrı'nın doğruluğu karşısında suçlu, verecekli. Hangi verecekli yaratık Yaratan'a suç borçluluğunu ödeyebilir? Ödüyorum diye kendini aldatan sürekli borçluluktur. Bunun nereden ileri geldiğini kavrayamaz o. Ne yazık! Gururu kurumu, günahımı kim silebilir demeye ona izin vermiyor.

Tanrı insanda aradığı doğruluğu doğrudan doğruya kendisi sağlamıştır. Bunu elde etmenin yolu bilgisizliğe rest çekmek, imana sarılmaktır. Günahlıyı seven Tanrı onu doğrulukla donatma kararında hiç akla gelmeyen sunuyu dünyamıza gönderdi. Oğlu Mesih'in kurtarmalık kanı kendini alçaltıp tövbe edeni tanrısal doğrulukla donatır. Pagan dinlerinde günahla günaha karşı duygusuzluk atbaşı beraber gider. Günahı, günah karşısında duyulan acıyı, çekilen ıstırapı sadece tanrısal esinleme tanıtabilir. Ve bununla uyandırılan vicdan.. "Mesih ruhsal yasanın son bulmasıdır" (10:4). Bir limanın kıyısına dokunan demiryolu rayındaki vagonlara bakan, yük vagonlarının neredeyse denizin dibini boylayacağını düşünerek heyecanlanır. Ama tam bu sırada vagonları yüklenecek römork kıyıya dokunur, vagonlar ondaki raylara oturtulur. Ruhsal yasa (şeriat) da başımıza belalar zincirini getirecekken Mesih'in haçı belirir, canı sonsuz esenliğe getirir.

Dinsel çabayla cahillik iş ortağıdır dendi. Şeriat cana esenlik sağlasın diye verilmedi. Tersine canı kinasın, sergilesin, dürtsün diye verildi (10:3b). Ruhsal yasanın en önemsiz harfine varıncaya dek tümünü uygulayan salt Mesih'tir (bkz. Matta 5:17-18;

Galatyalılar 4:4,5). Sadece O ruhsal yasa karşısında suçsuz, suçlanmasızdır. O'nun dışında beyi paşası, nebisi peygamberi tümü günah işledi (bkz. Romalılar 3:23). Mesih insanlar tarafından işlenen dağlar benzeri günah yığınının cezasını kendi bedeninde taşıdı, suçlayan şeriat karşısında kişinin tüm cezasını yükledi, suçluların suçunu ödedi, kanını son damlaya dek akıttı. Dirilen Mesih ölüme üstün gelen yaşamın yengisini inanlının varlığında işlerliğe koyar, iblisin kişiyi suçlayabilmesine set çeker. Bu yüzden inanlı şeriat uyruğu değil kayra bağlıdır. Kayrayla şeriat hiçbir durumda uzlaşamaz, birbiriyle bağdaştırılmaz. Ruhsal yasanın dileklerine uyararak doğruluğu satın almaya didinen birey çift yargı altındadır: Tanrı'dan gelen doğruluğu tepmiştir, kendinden kaynaklanan uğraşlara doğruluk rengi vererek dinsel özellikleriyle doğru olma didinişine kapılmıştır. Dinci bireyin çirkin ve itici eylemlerinden biri başkalarını denetlemek, yoklamak, kontrolü altına almaktır. Bu doğrultuda yalan bilgi yaymak, çamur atmak, korkutmak, zorlamak kendine özgü uğraşlardır. Biçimci birey başkalarını da tıpkı kendine benzetmeye çabalar, bu atılımda her oyunu oynar. Çünkü dinselliği ona bunu öğretir. Koşu alanından yenik çıkacaktır o. Yaşam koşusundan yengiyle çıkan, kendi gücü ve yeteneğiyle değil, Tanrı Oğlu Mesih'in iç varlıkta etkin olan üstün gücüyle yarış bitirendir.

Yazar Pavlos Tanrı doğruluğunu yokumsayarak kendi dinsel çabalarına sarılan kişilere Yeşaya'nın kesin peygamberlik sözüyle sesleniyor (9:33). Sion, Yeruşalim için kullanılan başka bir adıdır (bkz. Zekarya 9:9; Yeşaya 62:11; Matta 21:5). Anlamı '*kale burcu*' dur. Tanrı'nın Mesih'i Sion'da haça çakıldı, gömüldü, dirildi, göklere yükseldi. O'na iman etmeyen, yarışın sonunda utandırılacak; O'nu yaşamının önderi kılansa koşudan muzaffer çıkacak. Çarmıha çakılan İsa Mesih Yahudiler için köstek, uluslar için akılsızlıktır. Tanrı çağrılıları için Mesih Tanrı'nın gücü, Tanrı'nın bilgeliğidir (I.Korintoslular 1:23-24, 30).

Dinsel biçimcilikle kendi doğruluğunu saptamaya çabalayanlara, İsa'yı haçta o utanç getirici durumda bırakmak düşünülemez boşlamadır. Tanrı'ca atanan sonuca akli yormamak cahillikle el ele vermektir. Tanrı kuzusu Mesih haçta dünyanın günahını taşıdı. Bunun ilerisinde ölümler arasından diriliş bekliyordu onu. Tanrı'ca sağlanan kayrasal af yaşamsal güvenliği gerçekleştirir. Günahlı insanın kısıtlı aklıyla konuyu yorumlaması sendeleme ve utançla sonuçlanacak. Akılları durduran tanrısal sağlayışı imanla teşekkürle değerlendiren affa, sonsuzun güvencine kavuşur. Peygamberler bunu bütünlenişinden önce kutladı. Eski Antlaşma'nın da ana konusudur bu (bkz. Yaratılış 15:6; Habakkuk 2:4). Bunu nasıl anlatır yazar Pavlos? "Çünkü ben ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında öldüm. Öyle ki, Tanrı için yaşayabileyim. Mesih'le birlikte çarmıha çakıldım" (Galatyalılar 2:19). İsa Mesih konuyu başka yolla belirtir: "Hiç kimse iki efendiye uşaklık edemez. Çünkü ya birine kin besler öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü küçümser. Hem Tanrı'ya, hem de zenginlik ilahına uşaklık edemezsiniz" (Matta 6:24).

Ruhsal yasayı Tanrı'dan İsrail'e ileten Musa ne yazıyor? (10:5; bkz. Levililer 18:5). Aynı konuyla ilgili olarak 2:13'e ve yorumuna bakın. İsraililer Tanrı'ca saptanan doğruluk aşamasına tırmanamadı. Ne onlar ne de başka dinciler o tanrısal aşamaya yükselebilecek yeterliktedir. (bkz. 3:20,28; 4:13-15; 8:3). Yazar burada İsraililer'in inatçılığına da bir yolla değiniyor. Genellikle gerçek budur; din görevleriyle Tanrı'ca kabul edilmeye çabalayanın içindeki inatçılık ögesi daima debelenir. Her ne

pahasına olursa olsun, şeriatın (ruhsal yasadın) ayrılamam ben! Belirtildiği gibi, bu inadın sonu 'Sendeleme Taşı'nda (Mesih) sürçerek düşmektir. Burada İsa Mesih'in kesin ve belirgin uyarısı vurgulanmalı: "Benimle ilgili konularda kösteklenmeyen mutludur" (Matta 11:6; bkz. Matta 13:57; Yuhanna 6:61; 16:1). Bu yerlerde Rab İsa *skandalizomai* sözünü kullanıyor. Bu fiilin türevi 'skandal' sözü Türkçeye de geçmiştir: (Büyük yankı uyandıran, utanç verici ya da küçük düşürücü olay). Bilinmesi gereken gerçek şudur: Kurtarıcı Mesih dünya karşısında bir skandaldır; çünkü insan uğraşlarını yıkan tanrısal kayranın vericisidir. Kendisi bunu şöyle anlattı: "Dünya size kin besleyemez, ama bana kin besliyor. Çünkü ben dünya işlerinin kötülüğüne tanıklık ediyorum" (Yuhanna 7:7).

Tanrı'nın insanı doğruluğa erdirme ilkesini tepen (10:3) yaşam yarışında yenilgiye uğrar. sonundaysa o bireyin canı yıkımı boylar (bkz. 1:17; 3:21-22). Başarılan işlere dayanan doğruluk (9:32) ve ruhsal yasanın şu ya da öbür harfini uygulamaya çalışarak (10:5) Tanrı katında geçerliliği kovalamak O'nun ereği ve tasarısıyla düpedüz çelişki oluşturur. Tanrı'nın çağlar öncesi kararlaştırdığı ve saptadığı egemen amacıyla uyumda olmayan insansal buluşların tümü şimdiden top atmıştır. Düşünebilen kişi dinini, din uygulamalarını bu değişmeyen gerçeğin ışığında incelesin, onlara rest çekmekte duraksamasın, utanç duymasın. Tanrı'nın karşılıksız, sınırsız kayrasını bir yana itip dine ve ufak tefek sevap işlerine bel bağlayanı düş kırıklığı beklemekte. Hem şimdi hem de sonsuzda..

Yazar ruhsal yasanın sonu (*telos*) Mesih'tir diyor (10:4). Hellence'de *telos* amaca varmak anlamını taşır. Uluslararası –Türkçe'de de– kullanımda '*telos*'tan kaynaklanan bu kökenli pek çok söz bulunur. *Telefon* (sesin amaca varışı), *televizyon* (görmenin amaca varışı) *Teleferik* (taşınılanın amaca varışı), vb. Geniş kapsamlı bir sözlükte bu aileden başka kelimeleri de aramak ilginçtir. '*Telos ğar tou nomou Hristos.*' Yani, ruhsal yasanın, (şeriatın) dilediği tüm buyrukların kesenkes amaca varışı Mesih'tir: *Pantokrator* (egemen Rab). Bu Mesih ruhsal yasanın her harfini tümledi. Tarihte günahsız tek kişi O'dur: "Bende günah olduğunu içinizden kim kanıtlayabilir?" (Yuhanna 8:46). Tıpkı Baba gibi kutsaldır O. Kutsallık Tanrı'nın önde beliren özelliğidir. Bununla bağdaşık uyumlulukta kutsallık ademoğlunun en önde beliren yararadır (bkz. I.Selanikliler 3:13).

Salt O'dur Tanrı yetkisiyle, "*Başlangıç ve son Ben'im*" diyen (bkz. Vahiy 1:17; 2:8; 21:6; 22:13). Mesih'in Tanrı'yla bir olduğuna şüphe taşıyan, *Yeşaya 48:12*'yi dikkatle incelesin. Bu yerde YAHWEH aynı vurgulamayla tanıtıyor kendisini. Öncesiz çağlarda 'O' olan Mesih çağların, tarihin, peygamberliklerin amaca varışıdır. Salt O'nun kişiliğinde (bkz. Matta 5:17), salt O'nun adında İsraili'ye de İsmail bağlılarına da, geriye kalan dinlere uluslara da, O'na iman eden herkese tanrısal kurtuluş gerçekleşiyor (bkz. 9:30; 10:12-13). İncil ve şeriat. Bunlar her durumda birbiriyle çelişki oluşturan iki ayrı dünyadır, bambaşka iki yöntem! İlki, imanla doğru kılınmaya götürür, sonrakiyse kişisel-dinsel uğraşlarla doğruluk kazanma didinişine.. Dinler tarihinde bir tek can şeriatın dileklerini uygulayarak Tanrı'ca kabul edilememiştir. Ama Mesih'e imanla Rab'bin adına seslenen her can kurtulur (10:13).

İman Tanrı'nın bireye sağladığı en etkin bağlantı gereci olmaya karşın, bunun içyüzünü önemini kavrayamayanlar pek çok. Pavlos'un değindiği İsraili insan da

aynı bocalayıŖta. Oysa Tanrı Eski AntlaŖma'da bu halka O'nun Sözü'ne, vaatlerine sarılmanın salt imanla gerekleŖebileceđini vurguladı (bkz. Yasanın Tekrarı 30:11-14). İman aracılığıyla cana mal edilen doğruluk ne göklerde ne de derinlerde. İman ilkesine sarılanın ağzında ve yüreğindedir. Kutsal Söz'ün içeriği.. Günahlı birey bunu imanla benimse sin, yaŖam fırtınalarından kaçarak Mesih'in esenlik limanında demir atsın. Dinsel yollarla Tanrı'ya yararlı olmaya alıŖan, dereyi görmeden paaları sıvar. Tanrı'ca onaylanayım düŖüncesiyle verir kendini bin bir dinsel alışkıya. Bu insan hiçbir zaman dereyi göremeyecek. YeŖaya Tanrı'nın çok anlamlı bir vaadini tüm aıklılığıyla anlatır: "ünkü yüksek ve yükselmiş, ebediyette oturan, adı kutsal olan Ŗöyle buyurur: 'Ben yüksek ve kutsal yerde otururum; alakgönüllülerin ruhunu diriltmek ve ezilmişlerin yüreğini sağaltmak için ezilmiş ve alçakgönüllü insanla beraberim'" (YeŖaya 57:15).

Musa ruhsal yasayı almaya Sina dağına çıkınca orada kırk gün kırk gece oruç tutarak bekledi, gök gürlmeleri arasında Ŗeriatı aldı (bkz. Mısır'dan ıkıŖ 19:12-22; 20:18-21). Ŗimdiyse Mesih'i aŖađı getirmek, tanrısal doğruluğu yere indirmek için kim göğe çıkacak yolunda örtülü sorularla uğraŖmasın hiç kimse (10:6). Musa'nın Sina dağına çıkmasını anımsatan bu alıntı elbette ürünsüz bir çabaya dönüŖtürölmekte. Aynı sıradan bir baŖkası da Mesih'in derinlerde belki de daha ölümler arasında bulunabileceğini varsayarak O'nu oradan getirmeyi düŖünüyor (10:7). Yazar Pavlos'un mektuplarında insansal kovalayıŖları hafife alma yöntemi iyi bilinir (bkz. II.Korintoslular 11:7,9-21). Pavlos bu mantıksız kuramları tanrısal yaklaŖımla gerektiği gibi çürütüyor, Tanrı Sözü'nün kiŖiye yakınlılığını belirtiyor, bireyin yüreğinde bulunduğunu anımsatıyor. Bu, Pavlos'un ve öbür habercilerin yaydığı iman sözüdür (10:8). Konuyla ilgili olarak (bkz. Yuhanna 3:13).

Bu dönümde *abissos* (*Ŗeol*) sözüne değinmek de gerekir (10:7). İsa ölünce varlıklı biri olan Arimatea'lı Yusuf O'nun bedenini taze bir mezara koydu. Çok ilginçtir, olaydan yaklaŖık yedi yüzyıl önce YeŖaya peygamber bunu bildirmişti (bkz. 53:9). İncil'in ve kilise atalarının öğretisi uyarınca ruhu *Hades'e* (*abissos*) indi. Eski AntlaŖma ile ilgili bu yerde iki birim vardı. Doğrulara ve günahlılara ayrılan iki bölüm (bkz. Luka 16:22-26). Her iki yerdeki ölümler durumlarını kesinlikle bilirdi. Ruhuyla *Hades'e* inen Mesih, ölmüş günahlılara gerçekleşen Tanrı tasarısını açıkladı, sonuçlanan kurtuluğu gösterdi, bundan yoksun kaldıklarını onlara bildirdi, onları orada bıraktı (bkz. I.Petros 3;18-20). Öte yandan Eski AntlaŖma'da sözü edilen doğruları oradan alıp göklere yükseltti (bkz. Efesoslular 4:8-10; I.Petros 4:6). Mesih'in Hades'e inmesinin nedeni budur. O orada kalmadı (bkz. Mezmur 16:10). Eski AntlaŖma inanlılarını göklere kaldırdı; iman etmemişlereyse, getirdiği kurtuluŖun anlamını açıkladı, yoksun kaldıkları armağana dikkatlerini çekti. Mesih'in halanarak ölmesinden gömölmesinden dirilmesinden sonraki '*Ŗimdi*' de kurtuluŖ sözü herkese yakındır; inananın da inanmayanın da ağzında ve yüreğindedir (10:8). Mesih'le ilgili müjdeyi duyup da O'na iman etmeyenlerin, O'nu tepenlerin sayısı her yanda çoktur. Duydular, tartıŖtılar, yürekleri eleŖtirildi, ama onları seven Kurtarıcı'ya sırtlarını çevirdiler. Yahudi olsun uluslar sırasından olsun, Mesih'e iman etmekle O'nu yadsımak arasındaki ayırım, cennet cehennem ayırımıdır.

Yazar herkesi kurtuluŖun eŖiđine ve yöntemine getiriyor (10:9,10). Mesih'in arıtma-kurtarma eylemini içeren İncil '*kurtuluŖ sağlayan Tanrı gücüdür*' (1:16). Tanrı

Mesih'te kurtuluşunu tüm insanlığa tanıtıyor, hem de sunuyor. Kurtuluş sözü bu ayetlerde açıklıkla belirtiliyor. İSA MESİH RAB'tir. Baba Tanrı'yla birdir. O'na iman eden bunu açıkça bildirir; gizli tutamaz. Yüreğinde, Tanrı'nın onu ölümler arasından dirilttiğine inanır, kurtuluşun salt O'ndan kaynaklandığını kabul eder ve kurtulur. Bunlar yadsınamaz, kulak ardı edilemez. Yürekle iman etmek günahlıyı değiştirir. Onu doğrulukla donatır. Kurtuluş ağızla ilan edilmesi gereken sağlam ve somut bilgidir; Tanrı'nın insan varlığında sonuçlandığı eylemdir. Yeniden doğuşu getiren bütünleme.. Mesih'e iman eden utandırılmaz (9:33;10:11). Bu vaat Yeşaya 28:16'dan alıntıdır. Tanrı'ca ilkin belirtilen peygamberlik sözüne iman, kurtuluş doğrultusunda güvenilecek öncel belirlemedir. Mesih'in ölümüne ve dirilişine iman eden çekinmeden O'nu Rab niteliğinde insanlar karşısında ikrar eder (bkz. Matta 10:32; Yakup 1:18).

Mesih inancını ikrarda O'nun dirilişine iman etmek temel zorunluluktur. Haberci Pavlos o dönemin bilgi, kültür, sanat merkezi Atina'yı ziyaret ettiğinde (bkz. Habercilerin İşleri 17:30-34) kendisini Ariopagos'a taşıdılar, yaydığı yeni öğretinin içeriğini öğrenmek istediler. Pavlos İsa'ya ve O'nun ölümlerden dirilişine ilişkin Sevinç Getirici Haber'i bildirdi. Bu bildiriyle tanış olmak isteyen Stoacı filozoflar usanma bıkmama bilmeden hep araştırırdı. Her konu ya da düşünce incelenmeli. Bunlar arasında Tanrı'yla ilgili sorular da yer alırdı. Özellikle Tanrı'nın bağımsız varlığı enikonu incelenirdi. Bir düşünceden daha üstün başka bir düşünce belirdiğinde, bu kez ondan da üstün olanına gidilmeliydi. İnsan varlıklarının doruğundadır; ne var ki, bir sürü gereksinimi vardır. Bu durum karşısında gereksinimi olmayan varlığı aramalıyız. Böyle bir kişilik Tanrı (*Theos*) olabilirdi. Eğer varlığı gerçekleşebilirse.. Pavlos Stoacılar'ın incelemelerine yabancı biri değildi. Kendilerine bu göze çarpan, anlamlı içerikli tepede diktikleri sunaktan söz etti: BİLİNMEYEN TANRI'YA. "Herkesi yaşam, soluk ve daha ne varsa her şeyi veren O'dur" dedi (Habercilerin İşleri 17:25). Konuşmasını onların ozanlarından birinin sözüyle sundu: "Bizler de O'nun soyuyuz" (Habercilerin İşleri 17:28). Bunu söyleyen ozan, Pavlos gibi Kilikyalı'ydı. Bu düşünür tasarısını baş tanrı Zefs'e dayıyordu. Haberci Pavlos dinleyicilerinin düşüncesini Zefs'ten öteye taşıdı: "Atamış olduğu bir adam aracılığıyla dünyayı adaletle yargılayacağı günü saptadı. O'nu ölümler arasından dirilterek tüm insanlığa kanıt sağladı" (Habercilerin İşleri 17:31; bkz. 2:24; 10:40; Efesoslular 1:20; I.Selanıklılar 1:10).

Bu yeni bilgiyi duyanlar arasında bomba patladı. Her düşünceyi dinleyen ve araştıran Atinalılar'ın kulağı en üstün gerçeği duyuyordu: Araştırdıkları Tanrı dünyayı adaletle yargılayacağı günde Yargıç'ını atamış bulunuyor. Bunun kanıtıysa O'nu ölümler arasından diriltmesiydi. Bilgiye, düşünceye tepki göstermekten geri durmayan dinleyiciler ölümlerin dirilişi konusunu duyunca şoka uğradı. Felsefe biçimlemelerinde buna inanılmıyordu. Bir kesimi işi alaya dökerek Pavlos'a '*spermologos*' adını yapıştırdı: Bir kuşun sağdan soldan tohum toplayarak karnını doyurması gibi. Başka bir kesimiyse daha ciddi davranarak, 'seni başka bir kez yine dinlemek isteriz' dedi. Öte yandan bazıları ölüp dirilen Mesih'e iman etti. Yüksek yargı kurulunun bir üyesi de bulunuyordu bunlar arasında. Rab İsa Mesih'in ölümler arasından dirilişi bugüne dek niceleri derin derin düşündürmekte. Ama O'nun diri Rab olduğu anlaşılınca şüphe bulutları dağılır, imansızlığın buzları erir.

RAB adının Eski Antlaşma'da YAHWEH adıyla, Grekçe'deyse *Kyrios*'la eşitdeğer olduğu anımsanmalı. İsraililer YAHWEH adı üzerinde aşırı titizlikle davranırdı. Olmaya ki bu adı dikkatsizlikle kullanabiliriz ve adileştiriz korkusuyla hiç kullanmazlardı. Yerine *Adonay* adını kullanırlardı; bu 'Efendi' anlamındadır. Sözü edilen bu iki ayette (10:9,10) Rab, günahlıyı kurtaran YAHWEH'dir. Bir İsraili'nin Mesih aracılığıyla kurtuluş bulması korkuları dağıtır, bu kutsal adı kesin güvenlik ve kanıtlılıkla hiç çekinmeden söylemesini sağlardı. Bununla ilgili yüreklendirme şudur: "Bu durumda, her kim beni insanların önünde açıkça kabul ederse, ben de onu göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim" (Matta 10:32). Mesih inanlısı kendi yararına kurtulmuş değildir, Mesih'e ve O'nun ezeli-ebedi adına tanıklık etmeye, bu adı ikrar etmeye, her an kurtarıcısını tanıtmaya Tanrı'ca atanan, bunu yaymaya çağırandır (bkz. Yuhanna 5:23; 14:14; Habercilerin İşleri 7:59; I.Korintoslular 12:3; Yaratılış 4:26; İbraniler 1:6; I.Petros 3:14; Yeşaya 8:13).

Bunun ardından yazar bütün ayırım duvarlarını yerle bir ediyor (10:12). Yahudi olsun uluslar topluluğundan olsun her kadın ve erkek Tanrı katında eşit değer taşıyan birer varlıktır. Yaratan-kurtaran, insanlar arasında hiçbir ayırım yapmıyor. Çünkü insan soyuna tek kurtarıcı ve tek kurtuluş yöntemi atamıştır: İsa Mesih ve O'nun kaba haçı. O'na iman eden günahlı kadın ya da erkek günahtan ve günahlarının utancından arıtılır, utandırıcı geçmişten paklanır (10:11). Bu nedenle haçlanan Mesih'in adını çağıran kesin kurtuluş bulur; Tanrı, melekler, cinler, insanlar karşısında (10:13).

Yazar bunun ardından konuya sağduyulu birkaç soruyla yaklaşıyor: Nasıl çağıracaklar? Nasıl iman edecekler? Nasıl işitecekler? Gönderilmezlerse Sözü nasıl yayacaklar?(10:14,15). Bu dönemde Sevinç Getirici Haber'i yayma, işitme, iman etme, Mesih'in adını çağırma, gönderilme gerekçesine dikkati çeviriyor Pavlos. O her yerde bu habere karşı sert direnişle karşılaşılıyor, aşağılanıyor, dövülüyordu. Ne var ki, Kurtarıcı onu bu çetin hizmete atamıştı. Eski Antlaşma'da Yeremya peygamber de aynı çelişkide bocaladı. Tanrı'nın Sözü'nü yaymakta karşılaştığı sürekli saldırılar karşısında yakındı: "O'nu anmayacağım, artık O'nun adıyla konuşmayacağım" dedim." Ama bu doğal mutsuzluğun ardından kaçınılamayan harekete getirildi Tanrı'nın kendisi tarafından. Göksel yeterlilikle güvenliğini şöyle vurguladı: "O zaman yüreğimde, kemiklerimin içini yanar bir ateş kapladı sanki. Kendimi tutamadım; gayrı elimden gelmeyi yaptım" (Yeremya 20:8,9). İncil her ne pahasına olursa olsun yayılacak. Bu ağır hizmet öldürülmekle sonuçlansa bile.. Kilise tarihi boyunca Mesih'in kurtarıcısına tanıklık eden, bu tür çalkantılarla denendi. Ama Mesih'in yeryuvarlağını amaçlayan bildirisi her zaman her yerde yayılmalı, tanıtılmalı, her yaratığa günahtan dönerek Kurtarıcı'ya iman etme fırsatı sunulmalı.

Mesih'e iman yoluyla kurtarılan günahlı Tanrı'nın yenilediği yürekle yeni yaratık olmuştur (bkz. 6:7; Mezmur 51:10; Hezekiel 11:19; Habercilerin İşleri 16:14). Bu durumda Mesih onun Rab'bidir. Yürekte belirginlikle açıklanan Kurtarıcı (6:17; bkz. Habercilerin İşleri 16:14; Mezmur 51:10; Yeremya 31:33). Bir yerde ateş tutuşturmaya çalışırken çalı çırpı kömürün altına konur, üstüne değil! Din uygulamalarıyla günahlı yaşamda yenilenme ateşini yakmaya çalışan buna benzer. Din adetleri o varlıkta yenilik oluşturamaz; hiçbir zaman! İlk yürekte kurtarıcı Mesih'e iman canlanmalı sonra tüm varlık sağlıklı Tanrı bağlılığıyla alevlenmeli, her yana ateşin yararlılığını göstermeli. Bu tanrısal eylem yaşamda sonuçlanınca o inanlı

İsa Mesih'i Rab olarak değerlendirir ve ikrar eder; hiç korkmaksızın vaftiz edilmek ister. Yürekteki değişikliğin sonucu böylece dıştan belirgin olur. O yaşamda alttaki çıranın başlattığı ateş tüm varlığı tanrısal sıcaklıkla yepyeni aşamaya getirmiştir.

Günah evrenseldir, soyumuza girişi tek yolladır (3:23). Kurtuluş da evrenseldir, tek yolladır (9:12). Bu gerçeği kabul etmeyenin Tanrı inanlısı, Mesih bağılısı sayılabilmesi çelişki oluşturur. Her tür insansal kuram ve sav O'nun öğretisiyle bağdaştırılamayan kafa egzersizidir (bkz. Yuhanna 14:6; Habercilerin İşleri 2:21; 4:12; İbraniler 10:29). Tarihte İsa Mesih'in teklifi O'nunla ilgili belirgin gerçeklerle kanıtlanır: Tanrı Sözü'nün beden kuşanması, doğaüstü eylemleri, günahı affetmesi, kendine özgü öğretisi, haça çakılışı, ölümü, gömülmesi, dirilmesi, yücelere çıkması, Tanrı katında aracılığı, yeniden gelişi ve insanlık topluluğunda günahı arıtabilen tek kurtarıcı olması. Bu gerçekleri bir yana itip biçimlenmiş Yahudi inancına ve bu sıradan başka yöntemlere kaymak zirveden düşüştür.

Yazar İsraililer'in imansızlık nedenini daha da genişletiyor (10:14-21). Önceki kesimde Pavlos bunda Tanrı'nın suçu olmadığını, tüm suçun İsrail'in 'Sendeleme Taşı'nda sürçüp düşmesinde odaklandığını belirtti. Tanrı'nın Sevinç Getirici Haber'i İsrail'e tanıtıldı (10:8). Eski Antlaşma peygamberleri tanrısal kurtuluş sağlayışını açıklıkla belirtti. İsrail kendi peygamberlerinin bildirimlerini değerlendirse kuşkusuz iman ederdi. Mesih'i saymamakla kendi peygamberlerini saymıyordu onlar. Oysa peygamberler, Tanrı esiniyle Mesih'e ilişkin geniş bilgi vermişti. İsrail veya her kim olursa olursa olsun, bu Haber'le tanış olabilmek, O'nun adına seslenebilmek için ilkin işitmeli, ardından iman etmeli.. Bu yöntemi bulabilmek için Söz'ü yayanlar gönderilmeli. Bunlar müjdenin yayılmasında, tanıtılmasında temel gereksinimdir. Söz'ü yayanı kim gönderir? Tanrı. O İbrahim'i adını yüceltsin diye seçti, onu yurdundan kaldırdı, aklının ucuna gelmeyen bir ülkeye yöneltti (bkz. Yaratılış 12:1-3).

Tanrı Musa'yı seçti, onu Mısır'a gönderdi (bkz. Mısır'dan Çıkış 3:10-12). Yeşaya'yı ona bir soru doğrultarak sert bir halka gönderdi (bkz. Yeşaya 6:8-9). Yeremya'yı da böyle bir hizmete gönderdi (bkz. Yeremya 1:17). Hezekiel'i ağır bir görevi üstlenmeye gönderdi (bkz. Hezekiel 2:4-7). Yunus'u o dönemin önemli kentlerinden Nineveh'e gönderdi (bkz. Yunus 1:2; 3:2). Zekarya'yı da çetin bir vaaz hizmetine gönderdi (bkz. Zekarya 1:14). Dirilen Mesih *Onikiler*'i 'dünyanın en ırak köşesine dek O'nun tanıkları olmaya' gönderdi (Habercilerin İşleri 1:8). Ve kurtardığı Tarsus'lu Saul'u Pavlos kılarak ciddi bir atamayla Sevinç Getirici Haber'i yaymaya dünyanın dört ucuna gönderdi (bkz. Habercilerin İşleri 26:15-18). Yedi kiliseden Filadelfiya'daki topluluğa şunu bildirdi O: "İşte önüne açık bir kapı koydum. Onu kimse kapatamaz. Gücünün az olduğunu biliyorum; buna karşın sözümü sıkı tutun ve adımlarınızı yadsımayın" (Vahiy 3:8).

İsa Mesih gönderir (bkz. Matta 28:18-20; Markos 16:15; Luka 24:48-49; Yuhanna 20:21; Habercilerin İşleri 1:8; 8:26; 9:15). Kutsal Ruh gönderir (bkz. Habercilerin İşleri 10:19; 13:1; 14:26). Tekte üçlük üçte teklik Tanrı gönderir, kilise topluluğu gönderilene ayırır, kutsar ve Rab'bin atadığı yere salar (bkz. Habercilerin İşleri 13:3). Kuşkusuz gönderilene müjdeciliği sürdürmeye, bütünlüğe isteği olacak (bkz. Yeşaya 6:8b). Gönlü hizmette olmayan gönderilemez; insan insanı atamaz. Haberci, insansal tasarı ve programlarla gönderilmez; Tanrı'ca gönderilir.

Yazar, Yeşaya'dan anlamlı, içerikli bir ayet aktarıyor (10:15; Yeşaya 52:7). Mesih'in göklere yükselip Kutsal Ruh'unu inanlılarına göndermesinden bu yana, O'nun gönderme (*apostoli, apostolos, apostello*) buyruğu milyonlarca inanlıya yol ve yöntemdir. Baba, Oğul, Kutsal Ruh şu ana dek kadını-erkeği, genci-yaşlıyı Sevinç Getirici Haber'i yaymaya gönderiyor. Onların ayakları en güzel ayak.. Özellikle şu küresel iletişim çağında kıtlık, sayrılık, sefalet, felaket insanlığı sarıp sarmalamış. Ademoğulları çeşitli misyonları bütünlemeye koşuyor: Ekonomik, politik, sağlık, eğitim, askeri, spor, bilim, vb. Kötü ve yıkıcı misyonlara koşanlar da her yanda keskin dişlerini biliyor: Uyuşturucular, mafyalar, teröristler, seks tacirleri, vb. Tanrı'nın, Oğlu Mesih'te sunduğu kayrasal kurtuluşu bildirmeye, tanıtmaya koşanlar şimdi, hem de sonsuzla ilgili kalıcı bir misyondadır. İşin üzücü yönü pek çok yerde bunlar karalanmakta suçlanmakta, cezaevine kapatılmakta ve derin buğzla canlarına kıyılmakta. Bu misyonun baş düşmanı iblistir. Yönetiminde bulundurduğu insanların kurtuluşunu engellemek onun temel amacıdır. Birçok yerde o güzel ayaklar iblisin düzeniyle önlenmekte, hatta biçilmekte.

Bu yürek burkucu gelişim Yeşaya peygamber tarafından bildirilmişti (bkz. 53:1). Sevinç Getirici Haber'i tüm çekiciliğiyle duymak isteyenlere karşı onu dışlayanlar da çok. Bunlar kurtuluşlarının sonsuzlarının biricik fırsatını tepmekte. Şeytanın günahlı yaşamda dürtüsü, düzeni, etkisi Yeni Antlaşma'nın konularındandır (bkz. Yuhanna 12:38). İman haberini duyup da imansızlığı yeğlemek ademoğlunun en acıklı seçimi. İsa Mesih bunu Kutsal Ruh'a karşı sövgü olarak niteler. Böyle davranan kurtuluş olanağını tıkar, sonsuzluk boyunca bağışlanamayacak günahı yapar (bkz. Markos 3:28-30; Luka 12:10).

Bu dönümde Eski Antlaşma'daki başka bir bildiri de anımsatılmalı. Tanrı Yeşaya'yı haberciliğe gönderirken ona şu ön bilgiyi verdi. "Git bu halka bildir; işittikçe işitin, ama kavramayın. Gördükçe görün, ama bilmeyin. Bu halkın yüreğini semizlet, kulaklarını da ağırlaştır, gözlerini kapa; öyle ki, gözleriyle görmesinler, kulaklarıyla işitmesinler, yürekleriyle anlamasınlar ve dönüp sağlık bulmasınlar" (Yeşaya 6:9-10). Yeşaya'dan gelen bu ön bildiri Yeni Antlaşma'da altı kez alıntı olarak yinelenir (bkz. Matta 13:14-15; Markos 4:12; Luka 8:10; Yuhanna 12:39-41; Habercilerin İşleri 28:26-27; Romalılar 11:8). Tanrı habercisi karşısındaki engeli daima akılda tutar, duvarın yıkılması için Gönderen'e yakarır. Haberci tatlı bir çağrıyla, derin sevgiyle Pavlos'un sözlerini yineler. "Denecek olan şudur: Tanrı Mesih'in kişiliğinde insanların suçlarını saymayarak dünyayı kendisiyle barıştıyordu. Bize de barıştıricılık sözünü verdi. Bu nedenle Mesih adına elçilik ediyoruz. Tanrı bizim aracılığımızla yakarırcasına dileğini duyuruyor; biz de Mesih adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın" (II.Korintoslular 5:19-20).

Kurtuluşa gerekli iki temel öğeye değiniyor yazar:

1. İman, Haber'i duymakla kımıldanır ve uyandırılır.
2. Haber'i duymak Mesih'in sözü aracılığıyla gerçekleşir (10:17,18).

Pavlos bu kesimde başlıca İsraililer'e değiniyor. İsa Mesih hizmetine başladığı andan beri İsrail'in dinsel kuşağı O'nun sözüne, sunusuna, sevgisine iman etmedi; sonunda O'nu haça mihlatti. Kendilerine vaat edildikten sonra yüceden gönderilen Mesih'e iman etmemek şu ana dek Yahudiler'in temel ruhsal engeli. Bu dönümde

İman'la iman arasındaki ince bir ayrıma, Mesih'in diri sözüne de değinilmeli. Her tür din bağılsının kendine özgü imanı vardır. Ne var ki canı günahattan arıtan, Tanrı'yla barıştıran, O'na yararlı kılan iman kendine özgüdür, Haber'i duyunca Mesih'in sözüne iman etmek, O'nu her değerın üstünde tutmaktır. Kurtaran sonsuz yaşam sağlayan tek iman budur. Yazar Pavlos başka bir yerde bu imanı şöyle anlatır: "Kime iman ettiğimi biliyorum" (II.Timoteos 1:12). O'nun imanı ölüp dirilen, yücelerde egemen olan, yeniden geliş Tanrı'ca vaat edilen evrensel hükümlerliliği kuracak olan Mesih'edir. Bu Haber'i duyduğunda kulaklarını kapamayan kurtulur, sonsuz yaşam güvenliğini bulur.

İsrail'e değinen yazar bunun yanı sıra tüm ulusları kapsıyor ve "Haber'i duymadılar mı?" yolunda bir soru doğrultuyor, ardından da yanıtı veriyor. "Hiç kuşkusuz duydular" (10:18). Bu dönümde Mezmur 19:4'ten önemli bir alıntıyla tezini destekliyor. Pavlos kişisel bir tümlmeyi göz önünde bulunduruyor (bkz. Habercilerin İşleri 19:10; Romalılar 15:19,21). Sevinç Getirici Haber'i Yerusalıml'den İllirya dolaylarına dek yaydığını anımsatıyor. İllirya Adriyatik kıyılarında eski Yugoslavya'dır. Bu uzaklık yaklaşık 3000 km'dir. Şaşılacak ıraklık! Bu günün çağdaş taşıt araçlarının bilinmediği dönemde.. Hem de Asya'da (Ege bölgesinde) yaşayan herkes Yahudi olsun, uluslar arasından olsun, Tanrı Sözü'nü duydu (bkz. Habercilerin İşleri 19:10). Kuşkusuz başka yerlerde de aynısı oldu. Ya şu çağda? Kitap ve çeşitli yayın sayfalarında, radyoda, televizyonda, elektronik kanallarda, uydulardan yeryüzüne ulaşan yayınlarda, yerel toplantı yerlerinde, ağızdan ağza, kısacası yer yuvarlağının her köşesinde her dil ve lehçede.. Kurtarıcı Mesih'in adı, Tanrı'nın tek kurtarma yöntemi yazıyla, sözle, İnternet'le, müzikle, CD ile, filmle her soydan her boydan herkese duyuruluyor, iman eden bağışlanıyor, sonsuz yaşam buluyor. Rab İsa Mesih'in görkemli dönüşüne dek bu sürecek (bkz. Matta 24:14), insan direnişini bunu önleyemeyecek.

"İsrail bunu bilmedi mi?" (10:19) Elbette bildi ve sürekli duymakta. İsrail'i çağırın Tanrı onlara ilişkin 'sert enseli bir topluluk' dedi (bkz. Mısır'dan Çıkış 32:9; 33:5; II.Tarihler 30:8; 36:14-16). Daha önce değinildiği gibi İsrail'in Tanrı sunusu doğrultusunda sert enseyle direniş kurtuluşun uluslara uzatılmasına yol açtı (10:19). Tanrı'nın Sevinç Getirici Haber'i uluslara sunuldu (11:11,14). Bu mutlu gelişim Eski Antlaşma'da önceden bildirilmişti (bkz. Yasanın Tekrarı 32:21; Yeşaya 65:1). Musa ve Yeşaya İsrail'in iyilik bilmezliğini Mesih'in gelişinden yüzlerce yıl önce peygamberlik yoluyla bildirmişti. İyilik bilmezlik kutsal ve seven Tanrı'ya karşı işlenince bu sert enseli imansızlık tepkisi göklerin öfkesini fokur fokur kaynatır. Bu isyan karşısında Tanrı ilkin İsrail'e tanıtılan Sevinç Getirici Haber'ini kendi halkı olmayanlara uzattı; sevgisinin hedefi olmayanlara sevgisiyle yaklaştı (bkz. 9:24-26).

Pavlos bu şaşkırtıcı gelişimi giz olarak adlandırıyor (11:25). Buna on birinci bölümde değinilecek. İsrail dışta kalıyor, uluslar Tanrı'nın ailesine katılıyor. İsrail-uluslar gizi şu ana dek kafaları uğraştırmakta. Bunun ileride açıklanacak boyutları tarihin gelişimini bekliyor. Yazar konuyu yeniden Yeşaya'ya aktarıyor, peygamberliliğinin atılganlığını övüyor (10:26; bkz. 65:1). Gerçekten de bu korkmazlık kapsamında yapılan bir belirlemedir. İsrail kendini daima Tanrı'nın seçilmiş halkı sayar, bundan en küçük bir

ödün vermezdi. Ulusların İsrail'den ön sıraya konulması onların ayranını kabarttı. Rab İsa'nın bunu İsrail başkanlarına anımsatması tümünü çileden çıkardı, onu öldürecek oldular (bkz. Matta 21:42-46; Luka 4:25-30; Habercilerin İşleri 22:21-23).

İsraililer'in gözünde uluslar murdardı; onların Tanrı'ca üstün yetkilerle donatılması olamayacak işti. Hiç inanılmayacak bir gelişim. Ne var ki, Tanrı bunu Eski Antlaşma peygamberlerinin ağzından duyurmuştu; Mesih'in gelişiyle bu parlak bekleyişi gerçekleştirdi. Böylesi bir aşama İsrail tarafından hazmedilemezdi. Tanrı kendilerininindi; uluslar daima dıştaydı. Yeşaya'nın yaklaşık yedi yüz yıl geride bunu bildirmesi çok atılğan bir açıklamaydı (10:20). İnanç konularında korkmazlıkla söz söylemek, gereğinde kendi inancının püf desen uçacak yerlerini sergilemek uygar davranıştır. İşte Yeşaya peygamber bunu yaptığından övüldü. Günümüzde de İsrail'in ezici çoğunluğu Tanrı kayrasından yoksun kalmaktayken, canı kurtaran diri Tanrı'dan bilgisi olmayanlara başlangıçta İsrail'e gönderilen aynı müjde erişiyor, iman eden herkes Tanrı'nın ailesine katılıyor. Tanrı kayrasal kurtarışını süreklilikle İsrail'e uzatıyor; sanki yalvarırcasına (10:21). İmansızlıkta direnişlerini söz dinlemezlik ve baş kaldırıcılık olarak niteliyor. Bu ilişkide Yeşaya 63:1 ile 64:7'ye de bakılsın. Tanrı'nın ayırma çizgisi İsrail'le uluslar arasında değil, Tanrı'yı 'arayanlar' la O'nu 'yadsıyanlar' arasındaki belirgin çizgidir (bkz. Yeşaya 65:10-12). Aynı konuya ilişkin şu yerlere de bakın: (Habercilerin İşleri 13:45; 28:22,24; 21:27-28). Kayra Tanrısı'nın günahlıyı çağırışı İncil'in belirgin vurgulamasıdır. Tanrı sanki günahlıya kesin yakarıyla, tatlılıkla konuşmakta (II.Korintoslular 5:20). O'nun günahlı insan doğrultusunda isteği din töre biçim uygulamaları değil, günahlıyı kayra değmesiyle kurtarıp kendisiyle barıştırmaktır. Bu doğrultuda bütün gün ellerini uzatarak günahlılara, 'gelin' (10:21) diyor yarattığı insanı seven, iman eden kadına erkeğe sonsuz yaşam güvenliğini veren Tanrı.